

Podemos afirmar que os ingleses son os reis do "hit parade". Xa dende o Renacemento a música feita na Gran Bretaña (¿cal é a pequena Bretaña) ben sendo un dos referentes mundiais, pero non vos pensedes que imos falar de Lenon e compañía, desta banda tócanos indagar na enigmática figura do compositor do Renacemento John Dowland.

Dowland é un dos poucos casos de gran compositor cuxa fama actual baséase nunha gama de obras relativamente reducida. A súa produción ten como fundamento case exclusivo obras escritas para o seu propio instrumento: o laúd. Moitas das súas cancións e pezas para conxunto iniciaron, ata, a súa existencia como composicións para laúd, e o propio Dowland fíxose famoso en toda Europa como laudista.

A grandes rasgos a súa vida está a camiño entre a Gran Bretaña natal onde nace sobre 1563 e Francia onde chegaría no 1580 dentro dun grupo de persoeiros que acompañaban o embaixador inglés. O decisión de Dowland nesta época de abrazar o catolicismo será para él un determinante que marcará a súa carreira profesional, xa que no 1587 cado retorna a Inglaterra seralle moi complicado atopar traballo, segundo él, pola súa condición de católico na Inglaterra de Isabel I.

É curioso destacar neste punto, xa que falamos de Isabel I a visión que se nos da na última película saída o redor desta figura histórica "Elisabeth" onde se nos da una imaxe de bonde, unido a toda clase de virtudes, e onde pola contra Felipe II é mesmo o diaño feito monarca. Como di un dito "tanto monta, monta tanto..."

Para achegarnos á obra de Dowland escollín unha peza que se chama "Come again sweet love doth now". Por se non o sabedes o último disco de Sting, si ese que cantaba Roxane, está adicado integramente a obra de Dowland, acompañado únicamente polo laude, que según di tamén aprendeu a tocar (cof, cof que tos teño). Póñovos dúas versión desta peza a primeira en voz de Sting e a segunda que eu considero mais coidada estilísticamente e da que non teño constancia dos intérpretes.

play_24453(450,390);

E por último a letra:

Come Again, Sweet Love doth Now Invite

Come again, sweet love doth now invite.
Thy graces that refrain, to do me due delight.
To see, to hear, to touch, to kiss, to die,
with thee again in sweetest sympathy.

Come again, that I may cease to mourn.
Through thy unkind disdain, for now left and forlorn.
I sit, I sigh, I weep, I faint, I die,
in deadly pain and endless misery.

All the day, the sun that lends me shine,
By frowns do cause me pine, and feeds me with delay.
Her smiles, my springs, that makes, my joys, to grow,
her frowns the winters of my woe.

All the night, my sleeps are full of dreams,
My eyes are full of streams, my heart takes no delight.
To see, the fruits, and joys, that some, do find,
and mark the storms are me assigned.

Out alas, my faith is ever true.
Yet will she never rue, nor yield me any grace.

Volta doce amor

Escrito por Eneas Freire

Venres, 30 Novembro 2007 05:54

Her eyes, of fire, her heart, of flint, is made,
whom tears nor truth may once invade.

Gentle love, draw forth thy wounding dart.
Thou canst not pierce her heart, for I that do approve.
By sighs, and tears, more hot, than are, thy shafts,
did tempt while she for triumph laughs.